

אנתיקווס לרותי

אין ברירה, אבל כל האורחים שביניכם ייאלצו לסלוח לי הפעם. כן, החיילים עומדים בתור עם זכות קדימה, ומי אני שאסרב?

בידורות כתובה

כתבי ל-158/70 טוב? הוא רוצה אותך יפה, נחמדה וטובה, כל זאת כדי להתחיל חופשה קצרה ולהבטיח את נעימותה. חושבת שאלייך פניו מועדות? אז, צפוי לך נער, זקן בן 20 מינוס חודשיים, חום שיער, חום עין ובעל עור שחום — צבע שוקו מכף רגל ועד קודקוד. ולא איכפת לו, חתם כך להסביר בידידות כתובה, שהוא נורא אוהב את הימ, סקי מים וצלילה מתחת לפני הים. אם תרצי להצטרף, הרי הוא נשמע, מספרי מבטיח מאד!

משקפי שמש

הוא, 159/70, לא האמין שיבוא יום ויזדקק למדור. אבל זה קרה לו כמו להרבה אחרים, מה לעשות? הוא מכיר צרות גדולות יותר כמו, למשל, להישאר שבת שלישית רצופה בבטיס, אישם ב-טיני, במקום לא נעים במיוחד. ותאמינו לו, הוא באמת נשמע לי עייף (כן, כן, דרך האותיות הכתובות, ניתן לפענח זאת). הוא נורא מצטער שאין לו תמונה להלו, פשוט "אני לא נוהג להצטלם הרבה", הוא כותב. ומיד מוסיף, "אבל נוהג להרכיב משקפי שמש". הוא כבר סקרן מאד לדעת מי היא הני עלמת שתכתוב לו. ודבר אחד הוא מבטיח: "כתבי ולא תפטידי מאומה!" אפייני לבני רמתין, הייתי אומרת.

אושר

לא יכולתי להציל הרבה מעטו של 160/70. כל מה שנתן לי להבין הוא שהינו חייל המשרת אישם בגיורת תעלת סואץ, והוא מעוניין מאד להתכתב עם גימוניסטית, תלמידת שמינית. "אהיה מי

עיקוב אחרי ציפורים — בקיצור, חובב טבע מושבע!" הוא כמעט שכח לציין את עובדת היותו חיל-אווירניק נחמד עם 19½ שנים שעברו במטולה העיר (7). ואם את אוהבת עיניים כחולות. הרי אין בכלל בעיות!

העורף הנשי

הם סתם שני חיילים המשרתים אישם. ולא איכפת להם להתכתב עם שתייסתם! שמיניסטיות הנמצאות בעורף. במקום לסיפר על עצמם הם שואלים, (כל אחד לחוד, כמובן): "היכן את גרה? מה את אוהבת ללמוד? איזה תחביבים יש לך?" לדעת 162/40 זה יהיה נחמד מאד להתכתב, והם "מצפים למכתבך מה שיר" תר מהר!" באמת, אל תתמהמהנה.

19

"היום ירד גשם שוטף וכמעט שנרטבתי לגמרי. הגשם תפס אותי דווקא בדרכי. אחרי מספר שעות פסק הגשם לגמרי ויש שמש הופיעה ברקיע, כאילו שום דבר לא קרה. הערב הלכנו לסרט, שמו, שכר הי אומץ. זהו סרט מלחמתי בין צי האוניות של יפאן וארה"ב." אם את עדיין מעוניינת, הרי אלו מילות מכתבו של 163/70, העוסק בכתיבת פזמונים ושירים, אשר בחלקם מושרים בצמד: "אנוכי אוהב שירה, לפני שרותי הצבאי שרתי עם חבר שלי בצמד והוא לוח אותי בפרטיה בגיטרה." את לא מוכרחה להאמין אבל עלעם מל-או כבר 19 שנים.

הוא

קשה להאמין, אבל זוהי עובדה. 164/70 בבקשה: "ובכן, אני אישיות. בעל שאריות. משכיל. שמסוגל להרגיש ויש ביכולתו להעניק רגשות. וזה בעצם הי עיקר — למה כל הנקודות האלה? "ובכן, אני הוא האדם הנכון. ואל תהיי כה יומרנית עד שאני אתחיל לפקפק." תאמיני, או לא, הוא ישמח לנסות להיכיר עם כל הספקנות והאירוניה שילוהו לאורך כל הדרך. או מה טעם להמשיך?

יתרונות... מעדות...

"אולי אני יכול לעזור לך?" שואל 165/70, בן ה-22. כל זאת בתנאי שאת לא סתם אחת: "אני רוצה בחורה בריאה בגופה ובנפש, בעלת כל היתרונות הי אחרים והמעלות האפשריות שמותר לצפות להן מאשה אמיתית." בקשר אלי, זכר לציין: "אני סטודנט, אשר ליתר — בסדר גמור (לא משתלם להיות צנוע), וכל המוסיף גורע."

רעב במושב זקנים

(המשך מעמוד 31)

חתיכות בשר לתוך צלוחתיהם של אתרים מהזקנים. חלק מהמאשרים אוכלים את הי אוצר היקר במקומם. אחרים — מסתלקים עם השלל לחדריהם, לאוכלו ללא מבטיחה הנוקבים של שכניהם. "מי שרוצה תוספת", מסבירה לי המלצר רית, "צריך לשלם לי שש ל"י לשבוע. ב" כסף הזה אני קונה את הבשר, ואנחנו מבשלים אותו במטבח של המוסד."

החלפת סדינים

פעמיים בחודש

בזיון האוכל אינו היחיד במושב הי זקנים. בויונות נוספים: עסקי הכספים במוסד; ידוע שהמוסד קיבל במתנה מגרשים, לא טרח לרשםם בספריו.

במקרה אחר: לאחר מותה של פנסיונירת בשם שוסטר, נתגלו בחדרה 650 ל"י הי סכום הועבר ליוזי המזכיר, משה ספוקויניק — ולא גרשם בספרים כהכנסה. סנדלר אף הורה או שלא לגלות על כך לאיש — אפילו לא לסגנו, נתן וילנצ'יק. כאשר נכ" נטה המשטרה לתמונה, טען סנדלר שהסכף הועבר לרב מסויים. הרב אישר זאת בי פני התוקרים.

650 ל"י אינם סכום גדול. אולם דין פרוטה כדין מאה. התוצאה: מינושים של מים אינם רשומים. משרד הסעד, שמתפקידו לפקח על מושבייזקנים ובתיאבות, יצטרך לתת דעתו אם נעשתה כאן עבירה פלילית אם לאו. אך גם אם לא, אין זה משנה את העובדה שהעיסוקת המשונות הנעשות ברכוש שנתקבל עבור המוסד — פוגעות ביושביו. כסף זה נועד לזקנים, לכך שיוכלו לאכול לשבוע שלוש פעמים ביום. הוא אינו משמש למטרה זו.

● לא רק במוזנז דפוקים הפנסיונירים. גם שאר תנאי מחייתם על רמה דומה: כלי המיטה שלהם מוחלפים פעמיים בחודש. את בגדיהם חייבים הם לכבס במוידיהם. מלבד הספרייה, אין במוסד כל אמצעי ביי דור אחר.

● במוסד נמצא רופא, ד"ר חזן. כאשר הזקנים אינם מעוניינים בשירותיו, רוצים להזמין לעצמם רופא פרטי, עליהם לשלם לד"ר חזן עשר ל"י עבור כל ביקור מהי חזן.

ייאוש יושב

על ספסל

לא רק משרד הסעד שולל את המוסד. התנאים בו גרמו לקריאת אועקה עם מצד מחלקת-הסעד של עיריית תל-אביב. עד כדי כך, שהעירייה פנתה בהצעה, מספר פעמים, להעביר את הפנסיונירים לבתיאבות שלה, לסגור את המוסד.

סנדלר פוצץ את השיחות. היה לו נימוק משכנע: "אם אצטרך לעזוב את כסאיי הכריז, אתאבד."

הוא נשאר בכסאו — ותשעים זקנים וי זקנות ממשכים וסובלים.

כמו אריה שלדמן בן ה-76. הוא אינו נזי קק סעד. הוא אב לארבעה ילדים בעלי אמצעים — אחד חבר דן שניים מורים, אחת תופרת. פלדמן לא הובא למושב הזקנים כמיקרה סעד. הוא החליט להיכנס לשם ב יוזמתו, לאחר שנפטרה אשתו. הוא איבד להיות סמוך על שולחן הילדים. פשוט לא רצה להפריע. הוא רצה לחיות בין בני גילו, ובעיקר — להיות עצמאי.

הוא ודאי לא חשב שזה מה שיצפה לו. כמו פנינה דיאמנט בת ה-80, המבלה את שארית ימיה בייאוש. ללא תלוונה, ל לא אומר, יושבת היא במשך ארוחות של מות ולא אוכלת כלום.

או גיטל שידמך, המתגוררת בקומה הי עליונה, קומת החולים והסנילים. גיטל אי נה מסוגלת לעזור לעצמה — ואיש אינו טורח לעזור לה. כאשר הניחו במקרה כסא על מיטתה, ישבה לידו, על המיטה, שעות, בלי שתוכל לשכב לנוח, בלי שי תוכל להזיז את הכיסא, בלי שקראה לי עזרה.

או כמו אברהם שילדין בן ה-80, היושב ליד שולחן האוכל, ליד צלחת הסלט שי אינו נוגע בה, ובוהה בייאוש בפרחי הי פלסטיק.

"איך החיים כאן במוסד, אדון שילדין?" נשאל על-ידי כתב העולם הזה. שילדין הרים ראשו באיטיות, חייך בי עצב: "החיים שלנו? מה זה חשוב? את מי בחוץ מעניינים החיים שלנו?"

הבוקר, למחרת, סיפר המנהל על השתל-שלות כל הפרשה וביטל את האיטור. "ואם הוא היה זורק אתכם מכל המדי-רגות, כמו שבעצם היה מגיע לכס" שאלתי "מה הייתם עושים אז?" "אמא, אל תצחיקי", השיבה הבת. — "את חושבת שאנחנו לא קוראים עיתון? ניסי שיהיה מיידית — עד הניצחון." המפגש 1999

ניצח

אוסר, כשאני קניתי אצלו, בצהריים, ב דרך הביתה, הוא אמר לי, תגידי ידה, אולי הארטיקים שלי היו לא טובים בזמן האחרון? "לא, מה פתאום?" אני אמרתי לו. "בגלל שהילדים הפטיקו לקנות, הוא אמר לי, וחשבת שאולי נתנו לי בבית חרושת ארטיקים מקולקלים."

כל אותו אחר-הצהריים היה הטלפון אצלנו תפוס. רוני העבירה אותו לחדר-השינה וזירבה לטפר לי מה העניין. רק מאוחר יותר, כשהסתיימה הפרשה, גילתה לי שהיא כינסה אז מועצת מלחמה. אומרים על הסטודנטים שלנו באוניבר-סיטאות שהם אדישים. אני לא יודעת, כי אין לי עוד סטודנט בבית. אבל כשהמפלצת מספר 2 שלי תגיע לאוניברסיטה, אני יכיר

עלי באריקאדות ניפגש - כמעט!

לה להבטיח לכם שלא יהיה שם אדיש, ולא משעמם. למחרת התייצבו בפני המנהל שבעה נציגים, אחד מכל כיתה ז' וחי בבית הספר, ביקשו פגישה בהולה, ונתקבלו. המנהל, נעשה איצדק בבית-סיפורנו וי באנו לבקש לתקן את זה, "דיקלם הי אומלל שנבחר לדבר בשם המשלחת, כשי הוא לבן, ירוק, כחול חליפות. אם לקצר סיפור, ירוק — השיחה נמי שכה רבע שעה, ובסופה השתכנע המנהל שנעשה איצדק, כדברי אותו לץ. במיפקד

לא היה חסר הרבה בימים האחרונים שרוני, גאון הדור שלי בת ה-12, תגרום לשביחה נוספת בארץ. ליד בית-הספר שלה בכניסה לבית שי ממול, יושב, כבר שנים, מוכר ארטיק זקן. יהודי נחמד, שקט, שבמקום להעמיס את עצמו על בניו ומוסד הסעד, מצא לעצמו עבודה ומפרנס את עצמו בכבוד. פתאום, לפני כמה זמן, קפץ עליו רוגזם של השכנים שגרים שם בבית. אחרים מהם באו למנהל, אמרו לו שהם לא מרי כנים לסבול את הליכודן הורעש שהילדים עושים מסביב לזקן, ושאלם המנהל לא יסלק אותו. הם יודיעו לעיריה, מפני שהוא מוכרבל רשיון. המנהל לא יודע חוכמות. איכפת לו מהמוכר ארטיק? הוא צריך צרות עם העירייה? נתן הוראה לכל המורים, ואלו

נתנו הוראה לכל הילדים, להפסיק לצאת בהפסקות מהחצר ולקנות אצל האיש.

"יומיים חשבתי שנסובר לי הלב, כל פעם שראיתי אותו", זיוחה לי בתי לאחר תום המאבק ההיסטורי. "הוא ישב שם כל-כך מסכן, לא מכר כלום כל היום. ולא ידע בכלל מה קרה לו. הוא היה כל כך עזוב. הילדים קנו אצלו, אבל הרבה הרבה פחות. ממש כמעט כלום. והם התביישו להגיד לו שזה בגלל שהמנהל